

Тебе ми те чекатъ.“
Какъ си дочу Дона,
Какъ си дочу она,
Назадъ сѣ повърна
Дома си отиде;
Отъ далеко вика
На нейна-та майка:
„Ей излез' излези,
Моя стара мале!
И ти да ме видишъ,
И я да те видамъ;
И ти да ме простишъ,
И ясъ да те простамъ;
Оти ке загинамъ
Млада и зелена.“
Па излезе майка ъ
Веле и говоре:
„Не бой ми сѣ шерко!
Ти не си умирашъ;
Тейко ти за тебе
Курбанъ ке заколе.“
Тогай веле Дона
Нейна мила щерка:

„Юди курбанъ нейкятъ,
Туку човетъ сакатъ.
Постели нарѣди
Наша-та одая,
Ясъ да си легнамъ.“
И нейна-та майка
Посла одая-та.
Тогай та си легна
Дона мила Дона,
На майка ъ веле,
Веле и говоре:
„Пойди да ми викашъ
Мой-те вѣрни дружки,
Они да ми видатъ
и ясъ да ъи видамъ;
Они да ми простатъ,
И ясъ да ги простамъ,
И да имъ нарѣчамъ,
Язе ка ке умрамъ,
Гроб-отъ да ми праватъ
Сосъ деветъ вратици,
Ветаръ ка ке духне,
Мухла да разнесе.“

9.

9

Велигденска.

Отъ Прилепъ.

Шеталъ Марко низъ гора зелена,
Що ми шеталъ три дни и три нока,
Не можитъ вода да ми наидитъ,
Ни за пиетъ, ни да сѣ измиетъ,
Ни за себе, ни за бърза коня.
Па говори Марко Кралевике:
„Варай горо, горо Димна-горо!
Камо ти вода да сѣ напямъ,
Немашъ да пямъ, ни да сѣ измиамъ
Да би ми те ветаръ исушило!